Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE WICEPREZESA TRYBUNAŁU

z dnia 14 stycznia 2016 r.*

Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Odwołanie — Zawieszenie wykonania wyroku Sądu Unii Europejskiej — Wniosek o zachowanie poufności pewnych informacji zawartych w decyzji Komisji Europejskiej stwierdzającej istnienie bezprawnego kartelu na europejskim rynku szkła przeznaczonego dla pojazdów samochodowych — Decyzja o oddaleniu przez Komisję i wyrok Sądu oddalający skargę o stwierdzenie nieważności tej decyzji — Tryb pilny — Poważna i nieodwracalna szkoda — Brak

W sprawie C-517/15 P-R

mającej za przedmiot wniosek o zawieszenie wykonania na podstawie art. 278 TFUE i 279 TFUE, złożony w dniu 25 września 2015 r.,

AGC Glass Europe SA, z siedzibą w Brukseli (Belgia),

AGC Automotive Europe SA, z siedzibą we Fleurus (Belgia),

AGC Francja SAS, z siedzibą w Boussois (Francja),

AGC Flat Glass Italia Srl, z siedzibą w Cuneo (Włochy),

AGC Glass UK Ltd, z siedzibą w Northampton (Zjednoczone Królestwo),

AGC Glass Germany GmbH, z siedzibą w Wegbergu (Niemcy),

reprezentowane przez L. Garzanitiego, A. Burckett St Laurent oraz F. Hoseiniana, adwokatów,

wnoszące odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, reprezentowana przez G. Meessena, P. Van Nuffela oraz przez F. van Schaik, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

WICEPREZES TRYBUNAŁU,

po wysłuchaniu rzecznika generalnego M. Szpunara,

wydaje następujące

* Język postępowania: angielski.

Postanowienie

1 W odwołaniu złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 25 września 2015 r. AGC Glass Europe SA, AGC Automotive Europe SA, AGC France SAS, AGC Flat Glass Italia Srl, AGC Glass UK Ltd i AGC Glass Germany GmbH wniosły do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 15 lipca 2015 r. w sprawie AGC Glass Europe i in./Komisja (T-465/12, EU:T:2015:505, zwanego dalej zaskarżonym wyrokiem), na mocy którego Sąd ów oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2012) 5719 wersja ostateczna z dnia 6 sierpnia 2012 r. w przedmiocie oddalenia wniosku o zachowanie poufności informacji złożonego przez wnoszące odwołanie, wydanej na podstawie art. 8 decyzji przewodniczącego Komisji Europejskiej 2011/695/UE z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (sprawa COMP/39.125 – Szkło samochodowe) (zwanej dalej „sporną decyzją").

2 Osobnym pismem złożonym w sekretariacie Trybunału wnoszące odwołanie przedstawiły wniosek o zastosowanie środka tymczasowego na podstawie art. 278 i art. 279 TFUE polegającego na zawieszeniu wykonania zaskarżonego wyroku i spornej decyzji.

3 W dniu 23 października 2015 r. Komisja Europejska przedstawiła uwagi na piśmie. W dniu 10 grudnia 2015 r. wnoszące odwołanie i Komisja przedstawiły uwagi ustne.

Okoliczności powstania sporu i zaskarżony wyrok

4 W dniu 12 listopada 2008 r. Komisja wydała decyzję C(2008) 6815 wersja ostateczna dotyczącą postępowania na podstawie art. [81 WE] i art. 53 porozumienia EOG skierowaną do licznych producentów szkła samochodowego, w tym do wnoszących odwołanie (sprawa COMP/39.125 – Szkło samochodowe) (zwanej dalej „decyzją w sprawie szkła samochodowego").

5 Pismem z dnia 25 marca 2009 r. dyrekcja generalna Komisji Europejskiej ds. konkurencji powiadomiła wnoszące odwołanie w szczególności o swoim zamiarze opublikowania, zgodnie z art. 30 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1), jawnej wersji decyzji w sprawie szkła samochodowego na swojej stronie internetowej w autentycznych językach postępowania, mianowicie w języku angielskim, francuskim i niderlandzkim. Ponadto DG ds. konkurencji wezwała wnoszące odwołanie do wskazania ewentualnych poufnych lub stanowiących tajemnicę handlową informacji oraz do uzasadnienia ich oceny w tym względzie.

6 W następstwie wymiany korespondencji ze skarżącymi DG ds. konkurencji wydała w grudniu 2011 r. jawną wersję decyzji w sprawie szkła samochodowego w celu opublikowania jej na stronie internetowej Komisji. Ze wspomnianej korespondencji wynika, że DG ds. konkurencji nie uwzględniła wniosków wnoszących odwołanie mających na celu utajnienie informacji zawartych w 246 motywach i 122 przypisach decyzji w sprawie szkła samochodowego.

7 Na podstawie z art. 9 decyzji Komisji 2001/462/WE, EWWiS z dnia 23 maja 2001 r. w sprawie zakresu uprawnień funkcjonariuszy ds. przesłuchań w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (Dz.U. L 162, s. 21) wnoszące odwołanie sprzeciwiły się przed funkcjonariuszem ds. przesłuchań po pierwsze publikacji informacji dotyczących nazwisk klientów i opisu danych produktów oraz wszelkich informacji pozwalających na identyfikację klienta oraz, po drugie, publikacji części zdania zawartego w motywie 726 decyzji w sprawie szkła samochodowego.

8 Funkcjonariusz ds. przesłuchań zajął stanowisko w przedmiocie wniosku skarżących w spornej decyzji.

9 Tytułem rozważań wstępnych funkcjonariusz ds. przesłuchań wyjaśnił w pierwszej kolejności, że obwieszczenie Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. 2006, C 298, s. 17) nie prowadziło do powstania po stronie skarżących uzasadnionych oczekiwań uniemożliwiających Komisji opublikowanie informacji niepodlegających tajemnicy zawodowej. Ponadto interes skarżących w tym, aby szczegóły ich zachowania nieobjęte tajemnicą zawodową nie zostały ujawnione, nie zasługuje na żadną szczególną ochronę. Funkcjonariusz ds. przesłuchań nie jest zresztą uprawniony do zajęcia stanowiska w kwestii możliwości opublikowania informacji jawnych ani w kwestii naruszeń wynikających z ogólnej polityki Komisji w tym względzie.

10 W drugiej kolejności funkcjonariusz ds. przesłuchań oddalił argument, wedle którego Komisja jest związana swoją wcześniejszą praktyką dotyczącą zakresu publikacji. Funkcjonariusz ds. przesłuchań przypomniał ponadto, że planowana publikacja nie obejmowała źródła oświadczeń, ani innych dokumentów przedłożonych w tych ramach, i jednocześnie podkreślił, że nie jest on kompetentny do zajęcia stanowiska w kwestii zakresu planowanej publikacji w świetle zasady równego traktowania.

11 Bardziej szczegółowo sporna decyzja opiera się zasadniczo na badaniu dwóch argumentów przedstawionych przez skarżące. Pierwszy argument, zbadany w motywach 22–35 tej decyzji, dotyczy poufnego charakteru spornych informacji jako takich, a drugi argument, zbadany w motywach 36–45 decyzji, dotyczy ochrony tożsamości osób fizycznych.

12 Co się tyczy pierwszego argumentu, funkcjonariusz ds. przesłuchań uznał po pierwsze, że informacje dotyczące nazw klientów i opisu odnośnych produktów były ze swej natury i ze względu na specyfikę rynku szkła samochodowego znane osobom innym niż skarżące, po drugie miały one charakter historyczny, a po trzecie dotyczyły one istoty samego naruszenia, zaś ich ujawnienie było ponadto podyktowane interesami osób poszkodowanych. Co więcej w zakresie, w jakim wnoszące odwołanie przedstawiły szczegółowe argumenty mające na celu wykazanie poufnego charakteru tych informacji pomimo ich ogólnych cech, takich jak cechy opisane powyżej, funkcjonariusz ds. przesłuchań stwierdził, po przeprowadzeniu analizy uwzględniającej trzy kumulatywne przesłanki, że sporne informacje nie dotyczą tajemnicy zawodowej.

13 W odniesieniu do drugiego argumentu funkcjonariusz ds. przesłuchań oparł się na art. 5 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001, L 8, s. 1) oraz w części uwzględnił żądanie wnoszących odwołanie.

14 W związku z tym, że na mocy art. 3 spornej decyzji oddalono wniosek w pozostałym zakresie, wnoszące odwołanie wniosły skargę zmierzającą do stwierdzenia nieważności tej decyzji w zakresie, w którym oddalono ich wniosek.

15 W ramach procedury w pierwszej instancji wnoszące odwołanie uzyskały ze strony Komisji zapewnienie, że powstrzyma się ona od wykonania spornej decyzji do czasu ogłoszenia zaskarżonego wyroku, w związku z czym nie uznały one, jakoby konieczne było wniesienie o zastosowanie środków tymczasowych w tym zakresie.

16 Na mocy zaskarżonego wyroku oddalono skargę wnoszących odwołanie, w związku z czym wniosły one odwołanie wskazane w pkt 1 niniejszego postanowienia podnosząc na jego poparcie trzy zarzuty. Zarzut pierwszy odwołania dotyczy błędu co do prawa Sądu w zakresie w jakim stwierdził on, że uprawnienia funkcjonariusza ds. przesłuchań przewidziane w art. 8 decyzji Przewodniczącego Komisji Europejskiej z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (Dz.U. 275, s. 29) są ograniczone jedynie do kwestii, czy informacje, które Komisja zamierza opublikować stanowią tajemnicę handlową lub mają w każdym razie charakter poufny. Drugi zarzut odwołania również dotyczy błędu co do prawa Sądu w zakresie, w jakim stwierdził on, że sporna

decyzja nie uchybiła zasadom ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania. Wreszcie, w zarzucie trzecim wnoszące odwołanie podniosły, że Sąd oddalił się od orzecznictwa bez przedstawienia wystarczającego uzasadnienia.

17 Wobec oddalenia skargi przez Sąd Komisja wyraziła zamiar wykonania spornej decyzji tym razem bez oczekiwania na ogłoszenie wyroku Trybunału w przedmiocie odwołania wniesionego od zaskarżonego wyroku przez wnoszące odwołanie. W tych okolicznościach wniosły one niniejszy wniosek o zastosowanie środków tymczasowych.

Żądania stron

18 Wnoszące odwołanie zwracają się do Trybunału o:

— zarządzenie zawieszenia wykonania sentencji zaskarżonego wyroku oraz art. 3 spornej decyzji do czasu wydania orzeczenia w przedmiocie odwołania;

— zarządzenie wszelkich właściwych i słusznych środków w tych okolicznościach;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

19 Komisja wnosi o oddalenie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych i obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

W sprawie wniosku w przedmiocie środka tymczasowego

20 Należy przypomnieć, iż zgodnie z art. 60 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odwołanie od wyroku Sądu nie ma co do zasady skutku zawieszającego. Jednakże na mocy art. 278 TFUE Trybunał może, jeśli uzna, że okoliczności tego wymagają, zarządzić zawieszenie wykonania zaskarżonego aktu.

21 Artykuł 160 § 3 regulaminu postępowania Trybunału stanowi, że we wnioskach w przedmiocie środka tymczasowego należy określić „przedmiot sporu, wskazać okoliczności świadczące o pilnym charakterze sprawy, a także uprawdopodobnić z faktycznego i prawnego punktu widzenia konieczność zastosowania środka". Zatem sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych może zarządzić zawieszenie wykonania oraz inne środki tymczasowe, jeżeli zostanie uprawdopodobnione, że ich zastosowanie jest prima facie prawnie i faktycznie uzasadnione (fumus boni iuris) oraz że są one pilne w takim sensie, iż środki te muszą zostać zarządzone i wywołać skutki prawne jeszcze przed rozstrzygnięciem w sprawie głównej, aby uniknąć poważnej i nieodwracalnej szkody dla interesów strony, która o nie wystąpiła. Przesłanki te mają charakter kumulatywny, co oznacza, że wnioski o zastosowanie środka tymczasowego winny zostać oddalone, gdy którakolwiek z nich nie jest spełniona. Sędzia rozpatrujący wniosek o zastosowanie środków tymczasowych dokonuje także, w odpowiednim przypadku, wyważenia wchodzących w grę interesów (postanowienie wiceprezesa Trybunału Komisja/ANKO, C-78/14 P-R, EU:C:2014:239, pkt 14 i przytoczone tam orzecznictwo).

22 Co się tyczy pilnego charakteru żądanych środków tymczasowych, w oparciu o stwierdzenie, że sporne informacje zasługują na ochronę jako takie i w związku z faktem, że stanowią one specyficzne informacje handlowe dotyczące danych tego rodzaju jak nazwy klientów, opisy odnośnych produktów i inne wskazania umożliwiające identyfikację niektórych ich klientów, wnoszące odwołanie podnoszą, że późniejsze stwierdzenie nieważności spornej decyzji nie zapobiegnie skutkom ich ujawnienia. Tego rodzaju publikacja umożliwiłaby bowiem osobom trzecim uzyskanie dostępu do tych informacji i użycie ich, w szczególności poprzez wywiedzenie z nich innych danych handlowych, których anonimowość nie byłaby w związku z tym zapewniona, takich jak obliczenia cen, zmiany cen i inne

informacje finansowe. W konsekwencji tego rodzaju publikacja prowadziłaby do powstania u wnoszących odwołanie poważnej i nieodwracalnej szkody, co jest wystarczająco przewidywalne i prawdopodobne.

23 Szkoda poniesiona przez wnoszące odwołanie byłaby nieodwracalna, ponieważ po pierwsze fakt ujawnienia informacji pewnemu kręgowi osób ma charakter natychmiastowy i nieodwracalny, w związku z czym stwierdzenie nieważności spornej decyzji nie mogłoby naprawić spowodowanej w ten sposób szkody. Miałoby to miejsce w przypadku spornych informacji i zakazu ich ujawnienia wydanego po tym ujawnieniu. Ponadto nie można by ocenić szkody finansowej skarżących. Po pierwsze, z orzecznictwa Trybunału, a w szczególności z postanowienia wiceprezesa Trybunału Komisja/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558] wynika bowiem, że owa szkoda może być różna zarówno co do charakteru, jak również co do zakresu, w zależności od tego, czy osoby które zaznajamiają się ze spornymi informacjami są klientami, konkurentami i dostawcami wnoszących odwołanie, czy też analitykami finansowymi lub osobami należącymi do kręgu opinii publicznej. W tym względzie wnoszące odwołanie precyzują, że niemożliwe jest określenie liczby i kategorii wszystkich osób mogących zaznajomić się ze spornymi informacjami i dokonanie oceny konkretnych negatywnych skutków ich publikacji. Po drugie, w związku z decyzją w sprawie szkła samochodowego wnoszącym odwołanie przedstawiono już pewną liczbę żądań odszkodowawczych, zarówno bezpośrednio jako pozwanym, jak również w ramach ich odpowiedzialności solidarnej z innymi adresatami tej decyzji. W tym kontekście publikacja spornych informacji osłabiłaby pozycję wnoszących odwołanie w ich postępowaniach sądowych oraz w negocjacjach mając na uwadze ewentualne ugody. Wnoszące odwołanie podniosły wreszcie, że negatywne skutki finansowe związane z publikacją spornych informacji nie mogą zostać obliczone w pełnym zakresie biorąc pod uwagę, że w kontekście całości kwot, które staną się należne od wnoszących odwołanie tytułem odszkodowania lub płatności transakcyjnych, nie będzie możliwe obliczenie części wynikającej wyłącznie i bezpośrednio z ujawnienia spornych informacji.

24 Komisja kwestionuje na wstępie, jakoby owe informacje zasługiwały na ochronę. Jeżeli miałyby one zostać w ten sposób zakwalifikowane, to dopiero po przeprowadzeniu postępowania co do istoty, gdyby uwzględniony został zarzut drugi odwołania.

25 Co się tyczy szczególnych argumentów przedstawionych przez wnoszące odwołanie Komisja podnosi po pierwsze, że stwierdzenia zawarte w postanowieniu wiceprezesa Trybunału Komisja/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558] nie mają zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ inaczej, niż w przypadku sprawy, w której zapadło to postanowienie, w niniejszej sprawie nie zostało zakwestionowane, że sporne informacje nie stanowią tajemnicy handlowej lub innego rodzaju informacji o charakterze poufnym. W tym kontekście Komisja dodaje, że nie jest zasadny argument, wedle którego publikacja spornych informacji umożliwiłaby osobom trzecim powzięcie drogą dedukcji wiadomości o innych danych handlowych, których anonimowość nie byłaby w związku z tym zapewniona, takich jak obliczenia cen, zmiany cen i inne informacje finansowe, ponieważ tego rodzaju dane nie powinny być objęte poufnością, jako że wnoszące odwołanie nigdy nie wniosły i ich poufne traktowanie. Ponadto, wnoszące odwołanie uznając, że szkoda ma charakter finansowy nie podniosły i a fortiori nie wykazały, że owa szkoda może zagrozić ich egzystencji lub w znaczny sposób zmniejszyć ich udziały w rynku, podczas gdy przeprowadzenie tego rodzaju dowodu jest wymagane w orzecznictwie Trybunału w odniesieniu do uznania szkody o charakterze czysto finansowym za nieodwracalną. Innymi słowy nieodwracalny charakter publikacji nie oznacza, że szkoda spowodowana, jak podniesiono, przez tę publikację jest również poważna i nieodwracalna.

26 Po drugie, co się tyczy użycia spornych informacji w ramach pozwów o odszkodowanie wniesionych przeciwko wnoszącym odwołanie Komisja podniosła, że nawet gdyby informacje te były wykorzystane na poparcie tego rodzaju pozwów, nie oznaczałoby to, że ich ujawnienie mogłoby spowodować ciężką i nieodwracalną szkodę, której można by uniknąć poprzez zawieszenie wykonania spornej decyzji. W tym względzie Komisja podniosła, że szkoda finansowa, o której mowa w przypadku odszkodowań, którymi mogą zostać obciążone wnoszące odwołanie, nie jest spowodowana bezpośrednio ujawnieniem

owych informacji, lecz udziałem wnoszących odwołanie w kartelu, co stwierdzono w decyzji w sprawie szkła samochodowego. W związku z tym ujawnienie spornych informacji umożliwia jedynie osobom, które poniosły szkodę w związku z tym kartelem uzyskanie odszkodowania w oparciu o prawo, które zostało im w sposób wyraźne przyznane w traktatach. Komisja dodała, że co się tyczy kwoty odszkodowania, która może być bezpośrednio związana z ujawnieniem spornych informacji wnoszące odwołanie nie wykazały w wystarczający sposób, że obowiązek zapłaty tej kwoty może spowodować szkodę finansową mogącą zagrozić ich egzystencji lub w znaczny sposób zmniejszyć ich udziały w rynku, ani że niemożliwe jest określenie wysokości tej kwoty, podczas gdy liczba osób, które poniosły szkodę w związku z istnieniem kartelu stwierdzonym w decyzji w sprawie szkła samochodowego jest ograniczona.

27 W zakresie dotyczącym weryfikacji, czy zastosowanie zażądanych środków tymczasowych jest pilne należy przypomnieć, że celem postępowania w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego jest zagwarantowanie pełnej skuteczności przyszłej ostatecznej decyzji, tak aby uniknąć luki w ochronie prawnej zapewnianej przez Trybunał. Aby osiągnąć ten cel, pilny charakter wniosku o zastosowanie środków tymczasowych należy oceniać pod względem konieczności orzeczenia tymczasowego w celu uniknięcia wystąpienia poważnej i nieodwracalnej szkody dla wnioskodawcy (postanowienie wiceprezesa Trybunału Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisja, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, pkt 18 i przytoczone tam orzecznictwo) Do wnioskodawcy należy wykazanie, że nie może on oczekiwać na rozstrzygnięcie postępowania co do istoty bez poniesienia poważnej i nieodwracalnej szkody. (postanowienie wiceprezesa Trybunału Komisja/Rusal Armenal, C-21/14 P-R, EU:C:2014:1749, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).

28 W niniejszej sprawie wnoszące odwołanie wskazały zasadniczo dwa rodzaje szkód, które poniosą, jeżeli nie zostanie zawieszone wykonanie zaskarżonego wyroku i spornej decyzji.

29 Po pierwsze, opierając się na postanowieniu wiceprezesa Trybunału Komisja/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558] podnoszą one, że publikacja spornych informacji może spowodować im szkodę ze względu na sam charakter tych informacji.

30 Należy w tym względzie wskazać, że jak wynika w szczególności z pkt 18 i 38 owego postanowienia w swej skardze o stwierdzenie nieważności Pilkington Group Ltd zakwestionował ocenę Komisji, wedle której informacje, których ujawnienie było zamierzone w zastosowaniu art. 30 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 nie stanowiły tajemnicy handlowej w szczególności w rozumieniu art. 339 TFUE oraz art. 28 ust. 1 i art. 30 ust. 2 owego rozporządzenia. W konsekwencji rozważania uwzględnione przez sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych celem stwierdzenia, że przesłanka pilnego charakteru była w owej sprawie spełniona opierały się na założeniu, w sposób wyraźny wskazanym w pkt 47 owego postanowienia, że sporne informacje w owej sprawie były objęte tajemnicą zawodową.

31 Należy stwierdzić, jak uczyniła to Komisja, że okoliczności sprawy, w której zapadło owo postanowienie różnią się od okoliczności niniejszej sprawy.

32 W niniejszej sprawie Sąd zbadał i oddalił bowiem w pkt 22–54 zaskarżonego wyroku zarzut szósty podniesiony przez wnoszące odwołanie na poparcie ich skargi o stwierdzenie nieważności, w którym zakwestionowały one ocenę funkcjonariusza ds. przesłuchań, wedle której sporne informacje nie stanowiły tajemnicy handlowej w rozumieniu art. 30 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 i art. 8 ust. 2 decyzji 2011/695.

33 Tymczasem z wniosku w przedmiocie środka tymczasowego wynika, że wniesione odwołanie nie zostało skierowane przeciwko tej części zaskarżonego wyroku, w związku z czym należy stwierdzić, iż ostatecznie orzeczono, że sporne informacje nie stanowią tajemnicy handlowej. W związku z powyższym przy analizie pilnego charakteru w niniejszej sprawie należy przyjąć, że – inaczej, niż

przyjął sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych w postanowieniu wiceprezesa Trybunału Komisja/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558] – sporne informacje nie są objęte tajemnicą zawodową.

34 Ponadto fakt, że publikacja spornych informacji może naruszyć zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania, jak podniosły wnoszące odwołanie w ich zarzucie drugim, nie wystarcza jako taki, by stwierdzić, że owe informacje należy uznać za objęte tajemnicą zawodową, i że w związku z tym ich ujawnienie doprowadzi do powstania u wnoszących odwołanie poważnej i nieodwracalnej szkody. Tego rodzaju okoliczność, gdyby została wykazana, mogłaby stanowić dalsze uzasadnienie dla obowiązku Komisji nieujawniania owych informacji, jak ponadto przyznała owa instytucja.

35 Prawdą jest, jak podniosły wnoszące odwołanie, że publikacja informacji tego rodzaju, jak informacje rozpatrywane w niniejszej sprawie ma charakter nieodwracalny, ponieważ stwierdzenie nieważności spornej decyzji nie może uchylić skutków ich ujawnienia, jako że zaznajomienie się z owymi informacjami przez osoby, które je przeczytają jest natychmiastowe i nieodwracalne. Ponadto Komisja nie sprecyzowała również, dlaczego względy, dla których zawiesiła ona ujawnienie tych spornych informacji w oczekiwaniu na ogłoszenie zaskarżonego wyroku, który zapadł po przeprowadzeniu postępowania trwającego około 25 miesięcy nie mają już znaczenia, by skłonić ją do zawieszenia ujawnienia tych informacji w oczekiwaniu na ogłoszenie wyroku Trybunału rozpatrującego sprawę co do istoty w związku z wniesionym odwołaniem.

36 Jednakże, aby spełnione zostały przesłanki zastosowania środków tymczasowych w tym również w szczególności związanych z pilnym charakterem jest konieczne, by charakter nieodwracalny ujawnienia owych informacji mógł spowodować wnoszącym odwołanie poważną i nieodwracalną szkodę.

37 Należy w tym kontekście przypomnieć, że w celu ustalenia istnienia tego rodzaju szkody nie ma konieczności wymagania wykazania, że szkoda nastąpi z całą pewnością, lecz wystarczy, że jest ona w wystarczającym stopniu prawdopodobna, jednakże strona wnioskująca o ustanowienie środka tymczasowego pozostaje zobowiązana do udowodnienia okoliczności, na jakich opiera się niebezpieczeństwo zaistnienia poważnej i nieodwracalnej szkody [postanowienie prezesa Trybunału HFB i in./Komisja, C-335/99 P(R), EU:C:1999:608, pkt 67; postanowienie wiceprezesa Trybunału Komisja/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, pkt 37].

38 W niniejszej sprawie wnoszące odwołanie ograniczyły się do podniesienia, że sporne informacje stanowią szczególne informacje handlowe dotyczące danych tego rodzaju jak nazwy klientów, opisy odnośnych produktów i inne wskazania umożliwiające identyfikację niektórych ich klientów, w związku z czym ujawnienie tych informacji może jako takie doprowadzić do powstania u nich szkody, ponieważ umożliwi ono osobom trzecim uzyskanie dostępu do informacji i użycie ich w szczególności poprzez wywiedzenie z nich innych danych handlowych, których anonimowość nie byłaby w związku z tym zapewniona, takich jak obliczenia cen, zmiany cen i inne informacje finansowe.

39 Należy na wstępie stwierdzić w tym względzie, że wnoszące odwołanie nie przedstawiły żadnego dowodu celem wykazania, że ujawnienie spornych informacji umożliwiłoby osobom trzecim powzięcie drogą dedukcji wiadomości o owych innych danych handlowych, w związku z czym informacje te powinny pozostać poufne.

40 Prawdą jest, że orzeczono, iż ujawnienie tajemnicy handlowej może spowodować szkodę polegającą na tym, że po opublikowaniu poufnych informacji późniejsze stwierdzenie nieważności spornej decyzji w związku z naruszeniem art. 339 TFUE i prawa podstawowego do ochrony tajemnicy zawodowej nie odwracałoby skutków wynikających z publikacji tych informacji. Klienci, konkurenci i dostawcy danego przedsiębiorstwa, analitycy finansowi czy nawet osoby z kręgu opinii publicznej mogłyby uzyskać

dostęp do przedmiotowych informacji i wykorzystać je w dowolny sposób, co powodowałoby poważną i nieodwracalną szkodę dla owego przedsiębiorstwa [zob. podobnie postanowienie wiceprezesa Trybunału Komisja/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, pkt 46–48].

41 Jednakże, nie dotyczy to ujawnienia informacji, które nie mogą zostać uznane za objęte tajemnicą zawodową.

42 Tymczasem, jak wynika z pkt 33 niniejszego postanowienia Sąd stwierdził w pkt 36–40 zaskarżonego wyroku – co nie zostało zakwestionowane przez wnoszące odwołanie w ramach ich odwołania – z jednej strony, że sporne informacje, a w szczególności dotyczące tożsamości klientów były już znane nieograniczonej liczbie osób mając na uwadze w szczególności stopień przejrzystości, jaki charakteryzuje w tym względzie rynek szkła samochodowego oraz, z drugiej strony, że owe informacje mają charakter historyczny w rozumieniu orzecznictwa Sądu, ponieważ mają pięć lat lub więcej licząc od spornej publikacji.

43 W konsekwencji wnoszące odwołanie nie mogą wykazać, że pomimo faktu, że sporne informacje nie są (już) objęte tajemnicą zawodową, ich ujawnienie może spowodować u nich szkodę ze względu na sam charakter tych informacji.

44 Co się tyczy drugiego zakresu szkody podnoszonej przez wnoszące odwołanie, stwierdziły one, że ujawnienie spornych informacji osłabiłoby ich pozycję, po pierwsze w toczących się postępowaniach sądowych w przedmiocie odszkodowań, w których są one uczestnikami, bezpośrednio albo w ramach ich odpowiedzialności solidarnej z innymi adresatami decyzji w sprawie szkła samochodowego oraz, po drugie, w negocjacjach podejmowanych celem zawarcia ewentualnej ugody.

45 W tym względzie należy przypomnieć, jak podniosła Komisja w swych uwagach na piśmie, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału w przypadku złożenia wniosku o zawieszenie wykonania aktu Unii zastosowanie wnioskowanych środków tymczasowych jest uzasadnione tylko wtedy, jeśli dany akt stanowi decydującą przyczynę podniesionej poważnej i nieodwracalnej szkody [postanowienia prezesa Trybunału Akhras/Rada C-110/12 P(R), EU:C:2012:507, pkt 44; Hassan/Rada C-168/12 P(R), EU:C:2012:674, pkt 28; postanowienie wiceprezesa Trybunału EDF/Komisja C-551/12 P(R), EU:C:2013:157, pkt 41].

46 Obowiązek naprawienia szkody spowodowanej przez przedsiębiorstwo w związku z naruszeniem przepisów Unii z zakresu prawa konkurencji należy do odpowiedzialności cywilnej tego przedsiębiorstwa. W konsekwencji decydującą przyczynę szkody – związaną, jak podniesiono, z powództwami o odszkodowanie i z negocjacjami podejmowanymi w celu zawarcia ugody – stanowi naruszenie prawa konkurencji przez wnoszących odwołanie, jak zostało ono stwierdzone w decyzji w sprawie szkła samochodowego, a nie ujawnienie spornych informacji przez Komisję.

47 Jest zasadniczo prawdą, że w postępowaniach sądowych mających za przedmiot żądania odszkodowawcze w związku z naruszeniem prawa konkurencji ciężar dowodu spoczywa na powodzie, który podnosi, że poniósł szkodę w związku z naruszeniem. W tym względzie z uwag na piśmie Komisji wynika w sposób wyraźny, że sporne informacje mogą rzeczywiście ułatwić przeprowadzenie tego rodzaju dowodu przez powodów w sprawach odszkodowawczych występujących przeciwko wnoszącym odwołanie, ponieważ z owych informacji wynikają dla owych powodów dowody, których nie mogliby oni pozyskać w inny sposób.

48 Jednakże, nawet gdy krajowe prawo proceduralne nie zobowiązuje strony pozwanej w ramach powództwa o odszkodowanie do przedstawienia dowodów wykazujących jej własnej odpowiedzialność, to fakt ten nie pozbawia Komisji prawa do ujawnienia informacji z tego tylko względu, że mogą one stanowić tego rodzaju dowody i w związku z tym osłabić pozycję strony pozwanej.

49 W przeciwnym razie oznaczałoby to, że na Komisji ciąży wymóg, by zachowała ona informacje poufne jedynie w celu ochrony interesu adresatów decyzji stwierdzającej wystąpienie naruszenia przepisom prawa Unii z dziedziny konkurencji, który to interes polega na uniemożliwieniu powodom w sprawie o odszkodowanie pozyskania omawianych dowodów.

50 Należy uznać znaczenie tego interesu, w szczególności w zakresie, w którym mieści się on w ramach prawa do obrony w tego rodzaju sprawach, jednakże żaden przepis prawa Unii nie nakłada na Komisję obowiązku ochrony tego rodzaju interesu zobowiązując ją do zachowania poufnego charakteru informacji tego rodzaju, jak informacje, o których mowa, wbrew obowiązku przejrzystości, który ciąży na niej na podstawie art. 15 TUE i bardziej szczegółowo na podstawie art. 30 rozporządzenia nr 1/2003. Ponadto art. 5 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego (Dz.U. L 349, s. 1) stanowi w sposób wyraźny, że interes przedsiębiorstwa polegający na uniknięciu powództwa o odszkodowanie po naruszeniu prawa konkurencji nie podlega ochronie.

51 Jednocześnie, nawet gdyby ujawnienie spornych informacji mogło być postrzegane jako decydująca przyczyna szkody wnoszących odwołanie, a omawiany interes byłby godny ochrony jako taki, to należy przypomnieć, że jak wynika z pkt 27 niniejszego postanowienia, pilny charakter wniosku o zastosowanie środków tymczasowych należy oceniać pod względem konieczności orzeczenia tymczasowego w celu uniknięcia wystąpienia poważnej i nieodwracalnej szkody dla wnioskodawcy.

52 W tym względzie należy wskazać, jak uznały same skarżące, że owa szkoda ma charakter finansowy.

53 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału szkody o charakterze finansowym nie można jednak poza wyjątkowymi okolicznościami uznać za nieodwracalną, ponieważ odszkodowanie pieniężne może co do zasady przywrócić osobie poszkodowanej sytuację sprzed wystąpienia szkody. Taka szkoda może zostać naprawiona w szczególności w ramach skargi o odszkodowanie wniesionej na podstawie art. 268 TFUE i 340 TFUE [postanowienie wiceprezesa Trybunału Komisja/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo].

54 Wprawdzie szkoda o charakterze finansowym jest uznawana za nieodwracalną, jeśli nie może być całkowicie wyrównana, co może mieć miejsce w szczególności, jeżeli szkoda, nawet gdy występuje, nie może być określona ilościowo [postanowienie wiceprezesa Trybunału Komisja/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo].

55 W niniejszej sprawie wnoszące odwołanie podniosły, że omawiana szkoda nie może być określona ilościowo w ramach ewentualnego powództwa o odszkodowanie przeciwko Unii Europejskiej w przypadku, gdyby ich odwołanie zostało uwzględnione biorąc pod uwagę, że w kontekście całości kwot, które staną się należne od wnoszących odwołanie tytułem odszkodowania lub płatności transakcyjnych, nie będzie możliwe obliczenie części wynikającej wyłącznie i bezpośrednio z ujawnienia spornych informacji.

56 Należy w tym względzie przypomnieć, że orzeczono już, że niepewność związana z naprawą szkody o charakterze finansowym w ramach ewentualnej skargi o odszkodowanie nie może zostać uznana sama w sobie za okoliczność, jaka może wykazać nieodwracalny charakter takiej szkody. W rzeczywistości bowiem w stadium orzekania co do środków tymczasowych możliwość uzyskania późniejszego naprawienia szkody o charakterze finansowym w ramach ewentualnej skargi o odszkodowanie, która może zostać wniesiona w następstwie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, jest oczywiście niepewna. Tymczasem postępowanie w sprawie środków tymczasowych nie ma na celu zastąpienia takiej skargi o odszkodowanie w celu usunięcia tej wątpliwości, ponieważ jego celem jest zagwarantowanie pełnej skuteczności przyszłego ostatecznego orzeczenia, jakie ma zapaść w postępowaniu co do istoty, z którym jest związany środek tymczasowy, to znaczy w niniejszej sprawie

w odniesieniu do skargi o stwierdzenie nieważności [postanowienie prezesa Trybunału Alcoa Trasformazioni/Komisja, C-446/10 P(R), EU:C:2011:829, pkt 55–57; postanowienie wiceprezesa Trybunału Komisja/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, pkt 53].

57 W konsekwencji argumenty wnoszących odwołanie zmierzające do wykazania, że ujawnienie spornych informacji doprowadziłoby do powstania nieodwracalnej szkody nie mogą zostać uwzględnione.

58 Należy ponadto stwierdzić, że ani we wniosku w przedmiocie środka tymczasowego, ani w uwagach ustnych wnoszące odwołanie nie przedstawiły dowodów umożliwiających wykazanie poważnego charakteru powstałej wedle nich szkody.

59 Mając na uwadze w szczególności, jak wynika z pkt 46 niniejszego postanowienia, że owa podniesiona szkoda może dotyczyć w rzeczywistości jedynie uszczerbków spowodowanych naruszeniem prawa Unii w dziedzinie konkurencji stwierdzonym w decyzji w sprawie szkła samochodowego, wnoszące odwołanie powinny dla celów niniejszego postępowania – jeśli nie wskazać dokładnie części odszkodowania, którym są lub zostałyby obciążone wskutek ujawnienia spornych informacji – przynajmniej przedstawić informacje o charakterze handlowym i finansowym będące w ich posiadaniu, umożliwiające Trybunałowi dokonanie oceny, przy uwzględnieniu w szczególności ich obrotów związanych ze sprzedażą produktów będących przedmiotem naruszenia i kosztów ich produkcji, prawdopodobnego zakresu ich obowiązku odszkodowawczego oraz jego znaczenia w odniesieniu do zdolności finansowej grupy, do której należą. W odpowiedzi na pytanie sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych na rozprawie z dnia 10 grudnia 2015 r. wnoszące odwołanie ograniczyły się do powtórzenia ich argumentacji, wedle której nie są one w stanie określić tej części odszkodowania nie wyjaśniając przy tym powodów, dla których nie jest możliwe wykonanie prognoz, nawet w przybliżeniu, dotyczących skutków finansowych spowodowanych naruszeniem prawa Unii z dziedziny konkurencji przypisanych wnoszącym odwołanie, na przykład na podstawie już zawisłych powództw o odszkodowanie.

60 Z całości powyższych rozważań wynika, że wnoszące odwołanie nie wykazały, że wykonanie zaskarżonego wyroku i spornej decyzji mogłoby doprowadzić do powstania u nich poważnej i nieodwracalnej szkody. Z powyższego wynika, że przesłanka pilnego charakteru nie została spełniona, w związku z czym niniejszy wniosek w przedmiocie środka tymczasowego należy oddalić bez konieczności badania przesłanki fumus boni iuris celle i dokonywania rozważenia interesów.

Z powyższych względów wiceprezes Trybunału postanawia co następuje:

1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.

2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Podpisy